

A watercolor illustration of a Dutch landscape. In the foreground, there's a canal with a small boat. Several windmills are scattered across the middle ground, some with red roofs. The background shows a blue sky with white clouds. The overall style is soft and painterly.

BETTY NEELS

Südasuvine täht

Originaali tiitel:
Betty Neels
Midsummer Star
2008

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Lemetti
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

© 1983 by Betty Neels

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09383820
ISBN 978-9949-82-636-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Maikuine päike, nii varasel hommikutunnil veel mitte kõige soojem, kuid seda säravam, paistis maja peale ja pani selle roosakad tellised ja viilkatuse kumama; see paitas seinu mööda ronivaid, õiepungi täis „Albertine'i“ roose ja suurt käest ära lastud aeda maja ümber. Ja see paistis ka maja ühes küljes asuva muruplatsi servas kasvava suure mooruspuu külge riputatud kiigel laisalt õõtsuva tüdruku peale.

Tüdruk oli suurt kasvu, kena kehaehituse ja armsa näoga, mida raamisid tumedad lokkis juuksed, kevadine päikesepaiste oli ta koorekarva nahale juba kerge päevitunud jume andnud. Tüdruk kandis paremaid päevi näinud hea lõikega avaraid pükse ja küünarnukini üles kääritud käistega siidpluusi. Seegi oli kulunud, kuid suurepärase lõikega. Piiga kiikus edasi-tagasi, tumedad kulmud kipras, ja ei pannud seekord oma kaunist ümbrust tähele. „Midagi tuleb ette võtta,“ ütles ta endamisi vaikselt. Ja kiige kõrval lesiv vanaldane labradori retriiver ajas kõrvad

kikki ja jäi tüdrukut oma leebete pruunide silmadega silmitsema.

Tüdruk kergitas oma kauni kujuga kätt, et juukseid näo eest ära lükata. Ta vaatas enda ümber ringi, silmitses hädasti niitmist vajava muruplatsi kaugemas servas asuvat püsilillepeenart, lavendlihekki, pooleldi varjatud tiigi ning lagunenu tارا ja selle taga laiuvate põldude juurde viivat plaatidega kaetud jalgrada. Ta ohkas ja lasi oma pilgul hetkeks peatuda päikesevalguses lausa nõiduslikuna mõjuval majal; väike Elizabethi-aegne häärber, mis asjatundmatule silmale tõelise aardena tundus, kuid selle asukaile oma vett läbi laskva katuse, sarikaid järavate toonesepade, koridoridesse imbuva niiskuse ja vanamoodsa köögi tõttu pidevat peavalu põhjustas. Kõiki neid hädasid saanuks hõlpsalt rahaga lahendada, mõtles tüdruk hapult. Aga raha polnud; piiga hajameelse õpetlase tüüpi isa oli nüüdseks juba aastaid oma kapitalist elanud ja tema ema, ta armas ja võluv ema, ei vaevunud iialgi kokku hoidma; ta oli küll üritanud ja püüdnud endast parimat anda, kuid naisel polnud aimugi, millest alustada, ja kui Celine ka soovitas faasaniprae või forelli asemel pajarooga pruukida, oli vanematel ikka mõni vabandus, tihtipeale täiesti mõistusevastane, varnast võtta.

Celine tõusis kiigelt, lonkis tagasi maja suunas, avas aiamüüris oleva ukse ja astus köögiviljaaeda uurima, kuidas taimed edenevad. Thomas, nende väga vana aednik, ei teinud praeguseks enam suurt midagi, kuid

sai endiselt täispalka; kellelegi poleks mingi teistsugune variant pähegi tulnud, kuid abi oleks väga ära kulunud. Celine küll andis endast parima, aga tema oli hetkel kõigest asjaarmastaja. Aiandus polnud kalli internaatkooli ja Šveitsis asunud erakooli õppekavas ja kui ta õpingute järel koju naasis, pidasid kõik täiesti enesestmõistetavaks, et ta jääb paigale, tegeleb lilleseadetega, mängib oma paljude lähikonnas elavate sõpradega tennist, on abiks iga-aastaselt aiapeol ja kiriku vistiõhtutel ja käib aeg-ajalt koos emaga Londonis hilpe ostmas. Ja need hilbud olid kallid, ikka Jaegerist või mõnest muust peenemast poest, ka kingad osteti Raynesist või Guccist. Tüdruk polnud sellega iialgi oma pead vaevanud; ta isa oli selles vanas majas elanud kogu oma elu, täpselt nagu enne teda tema isa ja vanaisa ja issand ise teab kui paljud esiisad, niisiis oli tema otse loomulikult arvanud, et rahapuudust pole, ja kui ta ka oli mõnikord nagu möödamindes lekkivat katust või kooruvat värvi maininud, oli tüdruku isa näole hetkeks kerkinud põgus hämming ja ta oli nentunud, et selles suhtes tuleb tööpoolest midagi ette võtta. Aga samas polnud ta kunagi selleni jõudnud; tüdruk taipas jahmatusega, et ta oli juba kolm aastat kodus olnud ja tema silmad olid alles mõne viimase kuu jooksul avanenud. Vana Barney elas endiselt nende juures, aga tema oli sõja päevil isa adjutant olnud ja ka nende kokk Angela oli alati pere juures ametis olnud, aga kui nende teenija Joan abiellus ja töölt lahkus, oli tema asemele tulnud külast

pärit proua Stokes, kes vaid paar korda nädalas oma teeneid osutama soostus, ja mitu magamistuba jäeti seetõttu kasutusest kõrvale.

Celine kummardus ja kaksas mullast mõned redised, pühkis need puhtaks ja lõi neisse hambad sisse. Mõistagi oleks ta pidanud juba ammu midagi ette võtma ja tundis nüüd valusat häbi. Seal ta nüüd siis oli, kakskümmend kaks aastat vana, seltskondlikus plaanis kenasti järje peal, kuid kiir- ja masinakirjast, põetamisest, laste õpetamisest või kasvõi poemüüja ametist ei teadnud ta midagi. Kuidas nende oskusteta teenida raha, mida nad vajasisid; ta ei saanud ju lasta majal maha laguneda. Nii kahju, et ta oli korvi andnud temaga abielluda soovinud puuvillavabrikandile; see mees oli rikas. Tõepoolest, kui mõtlema hakata, oli ta ära öelnud päris mitmele heal järjel olevale noormehele, kuna arvas – ekslikult, nagu ta nüüd mõistis –, et tema saab endale lubada armastusabielu.

Tüdruk vilistas Dustyt, kes oli end muruga kaetud rajal välja sirutanud. Sel hommikul oli oodata perekonna advokaadi, härra Timmsi külaskäiku isa juurde; tüdruku ema oli seda mainides üsna mureliku moega olnud, aga kui Celine uuris, milles asi, ei räägitud talle midagi. Selles häda ongi, mõtles tüdruk tõredalt; ta oli ootamatult ilmale tulnud siis, kui ta vanemad juba keskeale lähenesid, ja niisiis pidasid nad teda endiselt lapseks, keda igasuguste ebameeldivuste eest kaitsta tuleb. Nad ei olnud teda küll ära hellitanud, kuid ta elu oli möödunud erilist vaeva kogemata; raha ei võetud

kunagi jutuks ja tema ise polnud samuti sellega eriti pead vaevanud. Ta pidas oma kodu väga kalliks. Kui ta vaid oleks mingit ametit õppinud ja endale nüüd töökoha leiaks...

Celine astus köögiuksest majja ja peatus, et vahetada paar sõna Angelaga, kelle vanad jalad talle vaeva tegid, seejärel läks ta läbi kiviplaatidest põrandaga koridori suurde halli; ka siin katsid põrandat kiviplaadid, seintel oli puittahveldis, laes tammest talad ning seintes olid väikeste ruutudega aknad. Ta peatus põgusalt, et nuusutada ühes nurgas seisvas suures vaasis olevaid sireleid, ja suundus seejärel söögituppa.

Ta ema ja isa olid juba seal; ema, väike ja kena erksiniste silmadega naine, oli ametis posti sorteerimisega; pikka kasvu kõhn õpetlaseolekuga isa luges ajalehte. Celine suudles neid kordamööda ja võttis laua taga istet.

„Mis kell härra Timms tuleb?“ küsis tüdruk. Isa ei vastanud; seejärel pööras ta oma kenade hallide silmade pilgu põgusaks hetkeks üles vaadanud ema poole.

„Umbes kella kümne paiku, kullake. Me peaksime tal ilmselt paluma lõunale jääda.“

Celine valas endale kohvi ja asus keedetud muna koorima. „Isa, miks ta tuleb?“ Ja kui mees üksnes mühatas, uuris ta edasi: „Kas asi on rahas? Ma kardan, et pole selle peale kunagi mõtlema vaevunud, aga praegu arvan küll, et mulle tuleks neist asjadest rääkida.“

Isa langetas ajalehe ja vaatas tütrele otsa. „Pole mingit vajadust...“ alustas mees.

Celine katkestas teda leebelt. „On ikka küll. Isa, kas me oleme laostunud?“

Isa näis end ebamugavalt tundvat. „Tõtt-öelda, mu kullake, ma ei oskagi täpselt vastata. Vastab tõele, et raha pole enam väga palju alles, ja õnnetuseks tegin ma mõne kuu eest paar investeeringut ja need ei andnud päris selliseid tulemusi, nagu ma lootsin.“

Tüdruk määris röstsaiale võid. Ta sisemus tõmbus külmaks ja järgmise küsimuse esitamine oli hirmu tõttu, mida ta tundis, päris raske. „Ega me ei pea ju siit lahkuma...?“

„Mõeldamatu,“ kuulutas ta isa. „Ja üldse, kes hakkaks seda kohta ostma? See on ju kokku kukkumas.“

„Aga isa, kas me ei saa siis tõepoolest midagi ära teha? Ma mõtlen, kõige hullemaid kohti pisut lappida?“

Kolonel Baylis oli enamasti leebe ja isegi pisut unistava loomuga mees, kuid suutis aeg-ajalt ka selja sirgu lüüa ja karmimalt mõjuda. „Sinul pole tarvis selliste asjadega oma pead vaevata,“ ütles ta tütrele rangel toonil. „Küll me hakkama saame, härra Timmis annab mulle nõu...“ Ta tõmbus taas oma ajalehe taha ja Celine pöördus ema poole.

„Ema...“ alustas tüdruk.

„Kullake, su isal on alati õigus,“ kuulutas proua Baylis ning Celine ohkas ja jätkas oma muna söömist. Ta ema oli väga armas, kuid samas ebapraktiline, tal

polnud aimugi, mismoodi kokku hoida, ja lisaks oli ta sellega hakatuse tegemisega pisut hilja peale jäänud. Tüdruk mõtiskles endamisi, mida härra Timms kogu sellest asjast kostab.

Aga tundus, et härra Timmsi jutt oli mõeldud üksnes isa kõrvadele. Kaks härrasmeest suundusid koloneli kabinetti niipea, kui ta saabus, ja väljusid sealt alles lõunaaja paiku, ühinedes külalistoas – madala laega, tahveldisega kaetud seinte ja pisut kulunud, kuid siiski uhke mööbliga sisustatud ruumis – proua Baylise ja Celine'iga. Nad jõid šerrit ja ajasid viisakalt omavahel juttu, et seejärel suunduda teisel pool halli asuvasse, niisama madala laega, kuid oluliselt väiksemasse söögituppa, mille akende ees ripuvad läikivast puuvillkangast kardinad olid päikese käes heledaks pleekinud ja sobisid nii kenasti kokku Savonnerie vaibaga; tume mööbel oli tolmust enam-vähem puhtaks pühitud, kuid poleerimata.

Lõunasöök oli suurepärane; Angela oli hea kokk ja erakoolis tipptasemel kokandust õppinud Celine oli valmis teinud koheva suflee, mida pakuti pärast röstsaiaist ja pasteedist koosnevat eelrooga; magustoiduks oli puuviljakook. Kuid ka hõrk toit ei mahendanud härra Timmsi morni ilmet; isegi Chablis'st, mille kolonel keldrist lagedale tõi, ei olnud selle juures abiks. Jutuajamises jõudumööda osalev Celine ootas parajat hetke tegutsemiseks.